

Грабчо.

Твърдъ добръ . . . ! ето думы благоразумны.

Стоилъ.

Да мя прощавате, господине, гдѣто надминувамъ нѣкакъ границѣтъ, и смѣя да ѝ приказвамъ съ такъвъ единъ начинъ.

Грабчо.

Какво ще каже това? Азъ ся радвамъ, напротивъ, чи поетѣпате съ тозъ начинъ, и искамъ да земете всяка власть върху ѝ. (*Къмъ Лалка, която ся готви да излѣзе*). Бѣгай ты, колкото щещъ. Азъ му давамъ властта, която имамъ отъ Бога върху ти, и разумявамъ да ся относяшь както ще ти каже Стоилъ.

Стоилъ, говори Лалки.

Подиръ това, виждте сега вый, госпожице, да ся противите нѣкакъ на съвѣтѣтъ ми.

СЦЕНА ДЕСЯТА.

— — —
ГРАБЧО СТОИЛЪ.

Стоилъ.

Азъ ще ида подиря ѝ, господине; мекамъ да продължа урокѣтъ, който ѝ давахъ.

Грабчо.

Да, да; ще мя задължите. Нанстина . . .